

הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לדעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידו הק' זיע"א

שנה ב' גליון ס"ה | פרשת יתרו תשפ"ב

אור חדש | אמרות קודש מרדכי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מראזלא שליט"א

ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגולה וגו', ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. זקני הק' מוואהנלאב זי"ע שואל, שהרי נאמר במדרש (מדר' ו א) ובש"ס (הריו"ת א, א) ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ, מאי טעמא יקרה היא מפנינים מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, ואם כן במעלת התורה הם גדולים מכהנים, ואם כן אין השכר לפי ערך, ומהו השכר של ואתם תהיו לי ממלכת כהנים לעומת התהי"ק הגדולה ממנה.

אך הענין כי הכהנים היו צריכים להיות נקיים שלא ליהנות לעצמם מאומה וכמיש בדרוש עה"פ ויעש את הכיור וגו' במראות הצבאות, ופירש רש"י שם שששה היה מואס במראות אלו והקב"ה אמר לו לקבלן כי אלו חביבין עלי מן הכל, כי השתמשו בהם לשם שמים בלבד, והרחיצה שהכהנים רוחצים ממנו שרומן ע"ז.

דהיינו שמכיון שמתקיימת ההשגה במקדש היה בשיעור נפלא והיו צריכים הכהנים להתחזק שלא לעשות עבודתם לשם הנאתם הרוחנית, ועל כן נצטוו להתרחץ מהכיור לרמוז להם ששמו שהמראות האלו שישמש לשם שמים ולא להנאת עצמן, כך גם הכהנים בעבודתם לא ימשכו בעבודתם אחרי הנאתן אלא לשם שמים בלבד.

ולזה אמר אם כי אני מבטיח אתכם בגדולה, והייתם לי סגולה, מכל מקום אתם לא תעשו על אופן זה רק אתם תהיו במדרגת כהנים שאינם מכוונים ליהנות מן הערבות, וגוי קדוש, שענין קדושה הוא פרישות שלא לעשות על מנת לקבל פרס.

זקני ה'בני שלשים' זיע"א מברך עה"פ (שמות כה-כ וט) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן וכו', דבדרך כלל הפנימיות של ישראל הוא טוב והוא הוא הנקודה המסתתרת בלב כמבואר בספר תניא (פי"ח) אלא החיצונית נפנס לפעמים ר"ל, ושם ישראל' אתון ל"י הם בחצונית הסובבים אתון שריא דיבניהם בפנימי, ובאה הצוזה ועשו ל"י שיקדשו הם את החיצוניתהם אתון ל"י דבאמת ושכנתי בתוכם בפנימיות, אבל יקדשו גם חצונית שלום ככל אשר, הם אתון הפנימיות דישאל ואז אני מראה אותך החיצונית שלך שבו שייך הראיה כי בפנימיות בוחן לבות וכליות ה' ואין רואה, אבל בחיצונית ורואו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, והמקדש חיצוניתו ופנימיותו הוא ממש את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו, ושפיר פרש"י ז"ל, מחובר למקרא שלמעלה לקדש להל"י בחיצון ככל אשר דרש הפנימי שהוא קדוש בעצמותו.

ובדרך זה פ"י דרד"ו הק' **'האור מלא'** זיע"א הי"ד (שם סט מה) ושכנתי בתוך בני ישראל היינו שברוך כלל אני שוכן בתוך בני ישראל בפנימיותו, והייתי להם לאלקים בחיצונית שאפי' בחיצונית אני ניכר שאני להם לאלקים. וברוך זה דורש גם הפסוק ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר דיבנו לבו, ויקחו לי, ואתויות ל"י מישאל היינו החצונית, תרומה לי לשמי, שגם החצונית יקחה לשם ה', כי הנה בודאי מאת כל איש אשר דיבנו לבו, שאותיות אשר היינו הפנימיות זה בודאי דיבנו לבו וכפירש"י ז"ל לשון רצון טוב, היינו שהפנימיות הוא ברצון טוב אל הקב"ה שהוא בודאי טוב, וכמו כן קח את תרומתי לאותיות ל"י שהיה לשם ה', (נערך ע"י מערכת עשרת יודיה דחסידי ראלא, ביתר עילית יצ"ו)

השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצהו (יט, יב)

ל"ך בהדרגה ממדרגה למדרגה
היינו אף כי יכול איש להיות בשעה אחת גדול מאד, עם כל זה לא טוב לילך שלא בהדרגה, וזה השמרו לכם עלות בהר כשאינו רק נוגע בקצהו. (הרה"ק מקאצק זיע"א, י"ד כ"ב שבת)

ויהי קול השפר הולך חזק מאד (יט, יט)

בל"מוד תורה לשמה מביא גאולה לעולם
איתא בירושלמי דכשאדם לומד משיג קדושתו של בעל המאמר, דהיינו כשלומד גמרא משיג קדושת התנאים והאמוראים, וכשלומד תורת משה משיג קדושת משה רבינו ע"ה, ואפשר שזה הפירוש הלומד תורה לשמה, היינו שמשגיח שם וקדושת בעל המאמר.

וגם אפשר שזה בכלל במה שאמרו חז"ל (אבות פ"ו, ט) האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, דהיינו בקדושת בעל המאמר, והנה בעת ביאת משיח צדקנו יתקע אליהו בשופר גדול וחזק מאד, וזה פירוש הפסוק ויהי קול השופר הולך חזק מאד, היינו קול השופר של אליהו במהרה בימינו אמן שיהיה גדול וחזק. **ואמר** הכתוב באיזה זמן יהיה זה, ומפני משה ידבר, כשהתלמידי חכמים הנקראים משה ידברו בדברי תורה וילמדו באופן כזה שהאלקים יעננו בקול, היינו שילמדו תורה לשמה כמו שכתב הירושלמי, דאז תשרה עליו השכינה כמו שאמרו באבות שהלומד תורה לשמה הקב"ה משרה שכינתו עליו, כי כשלומד באופן כזה הו"ל אומר דבר בשם אומר ומביא גאולה לעולם. (הרה"ק מה"י מבעלא זיע"א, י"ד כ"ג שבת)

וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים (ד, כ)

ע"י תורה והפילה בהתלהבות נידון לחזות כאור הגנוז בתה"ק

יש לרמוז וכל העם רואים, פירוש כל העם יוכל לראות את האורות הגנוזים בהתורה הקדושה, ובמה, א"ת הקולות, עם הקולות של תורה ותפילה, הנכללים בתיבת א"ת מאל"ף ועד תי"ו. אמנם ואת הלפידים, היינו העיקר שיהיה בהתלהבות והיינו באהבה ויראה. (הרה"ק רבי יצחק מנעשכני זיע"א, י"ד כ"א שבת)

וידא העם וינעו ויעמדו מרחוק (כ, ד)

אם עובר שיבטיחו בו הוא רחוק מהש"ת
אם מנענע את עצמו בשביל וירא העם, זהו סימן ויעמדו מרחוק, היינו שהוא רחוק מה' יתברך. (מין בעל שם טוב הק' זיע"א)

נראה אור | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה (יח, א)

הבחירה היא ביד האדם ויכולותו להפוך עצמו מקצה לקצה
התורה רמזה לנו דיכול האדם להפוך את עצמו מהיפך להיפך, דמתחילה היה כהן מדין ואח"כ נעשה חותן משה, וגם כי הוציא ה' את ישראל ממצרים, דהיינו שיכול כל אחד לעשות מה שלבו חפץ דהבחירה היא חפשית לכן בא גם הוא למדבר ללמוד תורה. (אף דר תבואה)

ואשא אתכם על כנפי נשרים (יט, ד)

בני ישראל מתחדשים כנשרים בכל עת
פירש הרב הגאון מו"ה ל"י יצחק ז"ל כי שם הנשר נקרא על מעשהו כי נושר נוצותיו וחוור ומתחדש בנוצות חדשים לזמן ידוע. וז"ש תתחדש כנשר נעוריי וכמו שפרש"י בתהלים קפ"ט ק"ג ע"ש וכמו זה הענין, הקב"ה נתן לעמו ישראל לפי ראות עיניו שיקראו מהלכים ואינם יכולים להיות במדרגה אחת אפילו בגדלות המוחין, ובא להם איזה קטנות והם שבים ומתחזקים מיד ומתחדשים לבקרים, וזה הוא כמו מעשה הנשר כנ"ל, וזהו ואשא אתכם על כנפי נשרים הבן.

הקב"ה מנן עלינו כנשר מפני המקטרגים

והנה רש"י פירש הדמיון לנשר שאינו מתירא רק מן החץ, ולכן נושא גוזליו על כנפיו, ואומר מוטב יכנס החץ בי, וצריך להבין הענין והחסד שעשה עצמו בוראנו כיון שבלא"ה לא שייך כאן הטעם מוטב יכנס החץ בי, ומי מבלעדי אשר יורה חצים או ירים את ידו שלא ברשות יוצרנו. אלא הענין הוא כך, כי בשעת יצי"מ וקריעת י"ס וכן בכל זמן כשמגדיל הבורא ב"ה חסדיו על עמו ישראל רוצה המקטרג לקלקל כמו שאיתא שאמר השר הללו עכו"מ והללו עובדי עכו"מ וכו', ומדוע אתה ב"ה נושא פנים להם וזה הקטרוג נקרא חצים שמורה בלשון כמ"ש (ירמיה ט, ז) חץ שחוט לשונם וכיוצא בהם ואעפ"כ הקב"ה מגדיל חסדו ודן את דינו ומוציא משפטינו לאורה ומסיר כל המקטרגים וסותם פיהם, וזה שכינה הכתוב ואשא אתכם על כנפי נשרים ואומר מוטב יכנס בי החץ שהקב"ה מסיר הקטרוג מעל עמו ישראל ולא יכנס בהם החץ, ומקבל על עצמו כביכול להשיבם תשובה נצחה ולהסיר כל תלונתם. (עבודת ישראל)

מגדיל חסדו ודן את דינו ומוציא משפטינו לאורה ומסיר כל המקטרגים וסותם פיהם, וזה שכינה הכתוב ואשא אתכם על כנפי נשרים ואומר מוטב יכנס בי החץ שהקב"ה מסיר הקטרוג מעל עמו ישראל ולא יכנס בהם החץ, ומקבל על עצמו כביכול להשיבם תשובה נצחה ולהסיר כל תלונתם. (עבודת ישראל)

אלמנות אור

הרה"ק בעל הישמח ישראל מאלכסנדר זיע"א הוציא מדבריו הק' חיזוק נפלא לאיש ישראל ולה"ק: **ואשא אתכם על כנפי נשרים**, עפ"י מ"ש הרה"ב **עבודת ישראל** בשם ה"ק **מבארדיטשוב** זצלה"ה, כי שם הנשר נקרא על שם מעשיהו כי נושר נוצותיו וחוור ומתחדש בנוצות חדשים לזמן ידוע, וכ"ה ברש"י ז"ל (תהלים ק"ה) ע"פ תתחדש

היה למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי דוד ממיקאלייב זיע"א כ"ה שבט תק"ס

יהי אור | סיפורי צדיקים השזורים בפסוקי הפרשה

היה אתה לעם מול האלקים והבאת אתה את הרברים האלה אל האלקים (י"ט)

הרה"ק הרבי ר' זושא זיע"א הלך פעם אחת ברחוב וראה שנער אחד הולך עם ספריו להחדר דבי רב, וקרא אותו הרה"ק ואמר לו, למה לך לילך להחדר, מה תועלת יהיה לך בהליכתך זה, הלא יותר טוב שתלך לשוק עם הילולת ותבלה את הזמן בתענוגים, ולמה לך ללמוד אצל רבך הנוגש אותך שתבין שיעור הגמרא, ומה יהיה לך מהגמרא הזאת. כשמעו זאת הנער הלך גער עליו בקולו, הכי זה תכלית הבריאה, וכי בשביל זאת נבראתי, לכל ללמוד ולא להתפרך, רק לשחוק עם נערים ולבלות העת בדברי שטות והבל, וירך הנער מהר ממנו אל החדר. ומיד אמר הרה"ק הרבי ר' זושא: רבש"ע ראה נא גדולת וקדושת בני ישראל, איך שיעוד מעוררים מבינים שנבראו רק ללמוד ולהתפלל ולעשות רצון.

וזהו פירוש הפסוק: 'היה אתה לעם מול האלקים והבאת אתה את הדברים האלה אל האלקים', ר"ל דיתרו אמר למשה רבינו ע"ה 'היה אתה לעם כנגד אלקים, שתנסה לומר להם במכוון שלא יקיימו ציווי הקב"ה', ותראה איך שלא ירצו בזה, רק לקיים רצון קונם, ובזה תוכל להמליץ עבורם לפני הקב"ה שבאמת צריכים להוושע בכל טוב כי הלא עושים בכל כוחם רצון קונם, וזהו 'הבאת את הדברים' ר"ל את 'הדברים האלה' אל האלקים. ודו"ק ודפח"ח ז"ע ועכ"ל. (בית פנחס)

לאשתו כי תלו כרוזים כי רוצח המלך ברח ומי שימצאו יקבל פרס גדול של כמה מאות אדומים וגם נתנו את תוארו בדיוק, אכן סיים האיש המלוא ואנו נמצאו ונוכל ע"כ להרוויח אל הפרס הגביר רעד מלוקים משכבו והבין כי אם עתה ישמרו לב לתארו הרי שישגיגו אותו למלכות לכן התחמק מהבית והחל בורח דרך השדות והתחבא בתוך מערות ושוחות ונחבל בכל חלקי גופו, והוסיף לנוס בבהלה, כאשר בכל עת נתקל וכוורע ונופל מייסורים. ובתוך כך ננתעור העשירי משנתו והנה חלום נורא והוא לן בתוך חדרו שבביתו המפואר, ותפעם רוחו בקרבו. איך צא מחדרו והנה יניב רבינו לקראתו, ומקדמו בברכת 'צפרא טבא ופנה אליו בבת שחוק ואמר 'אלה הייתה שאלתך בפיו וביקשת ממני מענה, דחיתך לאחר הילולת ועתה נוכל לשוב ולעיין בדברך, בעה"ב שמע את דבריו וקרא 'אין כבר יוצר לדבר בעיניך, נוכחתי כבר לראות כי ה' מוריש ומעשיר וברצותו נותן וברצותו נוטל' וחוזר אני מדברי, ומעתה מכיר אני באמת לאמתיה.

הרה"ק רבי יצחק מנעשני זיע"א (י"ד כ"א שבט) סיפר שפעם ציווה מרן הבעל שם טוב הק' זיע"א שיביאו לו יין ממדינת בעסרביא להשגחה גדולה ושמיירה יתירה על צד היותו כשר ומסר הדבר לרבינו, וגם רבינו בעצמו לאותו מקום ונתעכב שם בחדשי אלו ותשרי כל עת עבודת היין, והשגיח בעצמו על כל פרט שבפעם עשית היין בלי היסח הדעת, שיהיה הכל כשר על היי"ט, מן הרגע הראשונה שקנה את הענבים, ובכל עת הדריכה, וטרם בעצמו והשגיח בעיניו בקיפא על כל פעולה שיהיה בכשרות למהדרין מן המהדרין, וגם לאחר סוכות נתעכב עוד איזה שבועות עד אחר גמר תסיסת היין, שיכולו לתנו בחביות.

ומפני שאז הוא זמן קלקול הדרכים, היה לו יגיעה גדולה ויטרחה בעצמה בחזרתו עם היין לביתו, עד שנכס מעט במסירות נפש בכל פרסה ופרסה, לפי שלא רצה להסיח דעתו כלל משמירת היין אפילו רגע קטנה ביום ובליילה, בעת גשם שוטף ורוח סערה ושולג גדול, וקלקול הדרכים מטט חצוצות, וטבעו בבוץ גרליו, ובאו מים עד נפש, עד שברוב עמל ויגיעה עלה בידי להביאו ברשימה גדולה ובכשרות לעיר מלכות מעזיבז.

רבינו רץ תיכף לבעש"ט הק' לבשר לו שהביא את היין בשמירה מעולה כחפצו, והנה באותו רגע שעמד העגלה עם חביות היין לפני בית הבעש"ט, רכב שם קאזאק אחד מהשומרים ש'אזון לפני שהשגיחו שלא יביאו ז"ש להעיר ממקומות אחרים, וכשראה על העגלה חביות, התחיל לצעוק שהביאו ז"ש, ולא זו משם עד שהוצרכו לפתוח החביות והכניס השפוד שלו וטעם וראה ש'הוא יין והלך לו, ואמנם היין כבר נאסר במשמוש הקאזאק, נצטער רבינו מאד, וכל סרחתו הגדולה ויגיעתו העצומה היה הכל להלך וריק, ונכנס בבכי ובנפש עגומה אל מרן הבעש"ט הק', ואמר לו ידועני רבינו מפני מה נתייבתי בעונש גדול כזה שרציתי למסור נפשי לדבר מצוה, שיהיה לרבינו יין בתכלית הכשרות.

אמר לו הבעש"ט הק' זה העונש מגיע לך, בעבור שמסרת נפשך בשמירת היין, ושכחת בעיקר השמירה, שהיה לך להתפלל להש"ת שיעזור לך לשמור היין היטב, ולכן לא עלה לך, וכמאמר הכתוב (תהלים קצ"א) 'אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר'.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל (מקורות: אמרי פנחס, יושר דברי אמת, מרגנית דבי רבנן)

אורו של רבינו הרה"ק רבי דוד ממיקאלייב זיע"א האיר לארץ ולדרים עליה בתורתו וקדושתו, ואין פרטים רבים אודות ימי עולמו אך זאת נודע כי זכה להתדבק במרן הבעל שם טוב הק' זיע"א בטרם נתפרסם שמו הק', והיה מראשוני תלמידיו, כמו"כ שימש אצלו כש"ץ בתפילת מוסף ביום הק', ופעם העיד עליו מרן הבעש"ט כי ראה על פניו כל צלם האלקים.

לאחר ששקעה שמשו של הבעש"ט הק' זיע"א גלה רבינו ונתחבר עם בני היכלא קדישא של הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זיע"א. רבינו הותיר אחריו את בנו הרה"ק רבי יוסף ממיקאלייב זיע"א חתן הרה"ק רבי זאב וואלף קיצעס זיע"א. ויאסף אל עמי זקן ושבע ימים ביום כ"ב שבט שנת תק"ס.

פעם נסע רבינו ליריד, ובחזרתו לביתו סבבוהו ילדיו ושאלוהו: מה הבאת לנו? החל רבינו מתייפח ואומר: כשאני חוזר מיריד בן יומו, כבר שואלים אותי מה הבאת? כשאשוב מיריד שנמשך כל ימי חיי ישאלוני: מה הבאת? ומה אענה...

פעם אחת כשהיה רבינו בבראדי וישב וסיפר ברבים על גודל צדקותו וקדושתו של מרן הבעל שם טוב הק' זיע"א, נטפל אליו אחד מן המתנגדים, ושאלו: אם באמת צדיק הוא הבעש"ט, למה זה רבים וכן שלמים מתנגדים לו, ומלגלים עליו? השיב רבינו מיד, הנה בתוה"ק (בראשית ו' ט) כתוב מפורש 'נח איש צדיק תמים היה בדורותיו, את האלקים התהלך נח, והקב"ה בעצמו אמר לו 'כי אותך ראיתי צדיק לפני ובכל זאת בא רש"י וכתוב בפירושו שם כי י"ש דורשים אותו לגנאי והלא הדבר תמוה, אלה שדרשו לגנאי הלא היו אנשים כשרים, כי דעתם של רשעים לא היה רש"י מכניס כלל בפירושו, ואם כן הרי זה בלתי מובן: איך אנשים כשרים דורשים את נח לגנאי, בשעה שהקב"ה ותרותו מעידים שהוא צדיק ותמים: אבל רש"י מלמדנו כאן כלל גדול, אם ראית אדם, גדול וצדיק, שהכל מהללים ומקלסים אותו, וכולם דורשים אותו לשבח תדע שיש מקום לפקפק בצדקותו ובתמימותו. צדיק, שאין לו מתנגדים כלל, בודאי יש לפניו משוא פנים ואימת הבריות עליו. הוא מפתח ביהוד כשרים: 'אנשים כשרים' וגם בשעה שהוא לובש במעיל קנאה של יראת שמים, אינו מעיז להטיף מוסר ליראי שמים שכמותו, להגיד להם חטאתם ופשעיהם, כן חלילה וירידו אותו מקדושתו, ויתחילו לפקפק במידת צדקותו, הצדיק האמיתי הוא זה אשר י"ש דורשים אותו לשבח, וצדק זה שיראים ושלמים בכיכול, מלגלים עליו ומטילים ספק בצדקותו ובתמימותו, הוא צדיק תמים, ואת האלקים הוא מתהלך.

♦ הוא היה אומר ♦

עליה לתורה. היינו שיהיה התורה עליה על דין, על כן צריך להיות בחינת צדיק. וצריך להרהר בתשובה קודם שעולה לתורה דק"ל (קדושים ג.) אפילו רשע גמור ומרהר בתשובה נקרא צדיק.

ואמרו הזקנים מה לכם עלמא שפילה, שבו בזה ותלמדו בהתמדה ותעבדו את ה', ולא רצה רבינו להישאר שם כי נזכר במורו הבעל שם טוב אך משנהו הריש דוכנא נעתר למשאלות הזקנים ונשאר שמה, ואת רבינו הורו איכה מעזיבו והעמידוהו בעיר הנזכרת, והקיץ ומצא עצמו בבית הבעש"ט על המטה, והזכיר שכל המעשה שראה היה חלום, ועמד מהמטה ונטל ידיו ובא לפני הבעש"ט ונתן לו שלום, ותיכף שאל אותו הבעש"ט בזה"ל: ואיה הריש דוכנא מלכוב, ותמה רבינו ע"ה, ואמר לו הבעש"ט אל תתמה אתה סבר שראית חלום, ואינו אלא נבואה שרצו ליקח אותך מהעולם דרעותיה דקב"ה לארחא בתפוא דא, אך אנכי עשיתי לך טובה והחזירו לך נשמתך להאי עלמא, והריש דוכנא שראית הוא אחד מן הל"ו צדיקים נסתרים שיש בכל דור, והמעשה שסיפר לך בחלום שגירשוהו מעירו אמת, כאשר יתודע זאת לאחר כמה ימים והוא נפטר שמה בב"ד של מעלה ואיחוקטס בחד קטייאר בחי החיים, והאנשים רועי הצאן המה נשמות הקדושות שמיכלא השר הגדול מקריבם למעלה לפני אל עליון, ולפי שאינם רואים עדיין לזאת המה רועים עד שיהיו ראוים להקרבה, זאת פתרון חלומך, ואתה דע לך כי נבואה ממש ראית, עד כה היו דברי הבעש"ט לרבינו, אחר כמה ימים שמעו שנאבד ריש דוכנא מלכוב ולא נודע מקומו, ונתאמת דברי הבעש"ט וחלמו של רבינו.

הרה"ק רבי משולם פייביש מזהבניא זיע"א מביא בספרו הק' (יושר דברי אמת, מה) את דברי רבינו בנגות הגאווה ומעלת השפלות, ואלו דבריו הק': שמעתי מ'זקן אשד ישיש, ותארו כמלאך אלקים תלמיד מובהק של הבעש"ט, ש'מר ר' דוד מק' מיקאלייב, שבת עמי בהיותי אצל מחותניו בק' שטארין אונסטרא, שאמר שבדורות הללו מתגברת מאד הקליפה של הגבהות, כמו שאמרו בגמרא (סוטה מט, ב.) בקיבוקט משיחא חוצפא יסגא, והטעם ממתת שהם דורות שפלים והם רחוקים מן השורש, כמו עקביים שהם רחוקים מן הראש, לזאת מתגבר הגבהות עליהם מאד, כי זהו סמל מן מה שאדם שפל במעלה יותר הוא יותר מתגדל, כמו ששגור בפי העולם זה, כי הגבהות בא מהעדר הבה והבושה לפני הש"ת ששמלא על עלמין, וכל מי שמוחק מוסר יותר על ידי עבירות ופשעים, הוא עז פנים יותר וגבה לב.

וצריך להזהר בזה הרבה מי שרואה להתקרב להש"ת, אף על פי ששונא הגבהות, אבל דבר זה הוא בלב, בכל עת הלב מתהפך לתאוה לאהוב השבח ולנשוא הגנות, ואין בדור הזה נקי מזה כלל, אפילו הצדיקים הגדולים, זולת יחידים סגולה בני עליה שזכו לקבל אולפן בפי הבעש"ט זלה"ה ותלמידיו ואחוזו בנתיבתם, וזולתם הכל נלכדים בפח זה, כמו שאנו רואים בעוה"ר בדור הזה הקטטה והקנאה - הש"ת ירחם עלינו, וצריך לבקש מאד על זה מלפני הש"ת שיעזרונו על זה, ובפרט בעת אמירת אלקי נצור וכי באמרנו 'ונפשי שכתוב תלתי, צריך לבקש מאד בכוונה על ענין השפלות, כמו שכתוב בראשית חכמה עיי"ש.

רבינו היה דרכו לילך ברגליו ולא ליסע בעגלה למרן הבעל שם טוב הק' זיע"א, פעם בבואו אליו בערב שבת קודש, רצה לקבל שלום ולא יכל מאחר ורבינו הבעש"ט נח באותה שעה, ורבינו הלך גם הוא לנוח מחולשני דאורחא חזר אחד בבית הבעש"ט. ויחלוס כי יצא מביתו ללכת למעזיבו וחדר שמונה מימים שתועה ביער עיר ומושב אל מצא, בין כה וכה ראה הבעש"ט הלילה כתבנית אדם מתקרב אליו ופחד מאד אלי שד לשדים הוא או גדול ויהרגני, אך אמר בלבוש כי כה וכה חיי אובדים ח"ו כי אין לי מה לאכול, אקרב אליו אולי יש בידי לשאול ואחיה חיי שעה, כשקרב אליו ראה שהוא איש פשוט, וכלל אותו מהוה הוא, והשיב האיש מלבוש דמתקריא לעמבערג אנכי, הייתי שמה ריש דוכנא לתלמידים, והבעלי בתים אביהם של הילדים נתקוטטו